

Стефанъ донесе Муму въ гостната и го сложи на пода.

— Муму, ела при мене, ела при господарката, — викаше госпожата, — ела, глупавичко, не бой се. . . Донесете му нѣщо да хапне. Какво е глупаво, при господарката не иска да дойде.

Стефанъ донесе паничка съ млѣко, но Муму не го и помириса даже, а сѣ треперѣше и се озѣрташе. Господарката поиска да го поглади, но Муму извърна глава и показа жбитѣ си.

— Махнете го вѣнъ, — каза съ измѣненъ гласъ старата. — Умразно куче! Какво е зло!

На другото утро господарката заповѣда на надзирателя да махне кучето отъ кѣщи. Скришомъ отъ Герасима свѣрзаха и продадоха Муму.

Изчезването на кучето страшно огорчи Герасима. Той врѣдомъ го търси и стана още по-мраченъ отъ прѣди.

Ала прѣзъ втората нощъ Муму се върна при своя хазяинъ съ остатъкъ отъ връвъ на шията. Силенъ радостенъ викъ се изтрѣгна изъ безмълвнитѣ Герасимови грѣди. Той хвана Муму и го стисна въ прѣгрѣдкитѣ си. То за мигъ заблиза носа му, очитѣ му, мустацитѣ му, брадата му. Герасимъ рѣши да държи Муму запрѣнъ и само къмъ полунощъ да го извежда на разходка. Още първата нощъ на разходка Муму подуши чуждо куче при оградата, зарѣмжа, заджавка и послѣ силно залая.

Въ сѣщото това врѣме господарката току-що заспиваше. Кучешкиятъ лай я разбуди.

— Момичета, момичета! — завика тя. — Охъ, охъ, умирамъ! Пакъ това куче. Пратете за докторъ! Тия хора искатъ да ме погубятъ!

Господарката заповѣда да убиятъ бѣдния Муму. Надзирателятъ съ рѣжкомахане съобщи на Герасима, какво иска господарката, и Герасимъ обѣща самъ да убие своето кученце.

Единъ часъ слѣдъ тоя разговоръ, Герасимъ излѣзе отъ стаячката си. Той водѣше Муму за връвчицата. Герасимъ се отправи къмъ

крѣчмата. Въ крѣчмата го познаваха и му разбираха. Той поиска чорба и седна, като се облегна съ рѣцѣ о масата. Муму стоеше до стола му и спокойно го поглеждаше съ умнитѣ си очички. Донесоха на Герасима чорба. Той натроши въ нея хлѣбъ, надrobi хубаво месото и сложи паничката на пода. Муму започна да яде, като едва допираше муцунката си до яденето. Гледѣ го дълго Герасимъ. Двѣ едри сълзи се показаха на очитѣ му; едната падна върхъ изпжкналото чело на кученцето, а другата въ чорбата. Муму излѣде половината отъ еденето и се отмѣсти, облизвайки се. Герасимъ стана, заплати за чорбата и излѣзе вѣнъ.

Той влѣзе въ единъ дворъ, гдѣто правѣха нова пристройка и взе отъ тамъ два кирпича. Трѣгна послѣ къмъ брѣга, стигна до едно мѣсто, гдѣто имаше двѣ лодчици, скочи въ едната отъ тѣхъ заедно съ Муму и започна силно да гребе.

Москва остана задъ него. Ето вече простираха се край брѣга обширни ливади, огради, поля, гори и тукъ-тамъ малки кѣщички. Герасимъ остави греблата и наведе глава надъ Муму, което седѣше прѣдъ него на сухата дѣска, защото на дѣното имаше вода. Послѣ Герасимъ се изправи, бързо, съ болезнено озлобение на лицето върза съ връвъ кирпичитѣ, направи примка, сложи я на шията на Муму, подигна го надъ рѣката и за сѣтенъ пѣтъ погледна на него. . . То, довѣрчиво, безъ страхъ го гледаше и едва-едва помахваше опашка. Герасимъ се обърна, замижа и разтвори рѣцѣ. . .

Герасимъ нищо не чу: ни бързото изпищяване на падащото кученце, ни тежкия плѣсъкъ на водата. . . Когато отново разтвори очи, той видѣ че както и по-рано бързаха низъ рѣката, сѣкашъ гонейки се една друга, мѣнички вълни, и сѣ тѣй лекичко се удрѣха ъ лодката и далече само нататѣкъ къмъ брѣга отминаваха нѣ какви широки водни крѣгове.

Прѣведе: Ранъ-Босилекъ.

